

Integreren in Boazum (5) – Merke

Arnaud Bom en Antje Visser

Er valt een mysterieus briefje door de bus: de Merke komt er weer aan. Thema: onderwetterwrald. Of we woensdagavond komen knutselen op de boerderij van Meijer. We weten toevallig wat 'Merke' betekent, maar verder kunnen we hier geen chocola van maken. Is er een markt waarvoor het hele dorp helpt knutselen? En de boerderij van Meijer – horen we te weten waar die staat? We hebben nog een lange integratieweg te gaan.

Als Arnaud een balletje opgooit bij een buurman, lacht die hem hoofdschuddend uit. 'De Merke, rare Hollander, dat is het dorpsfeest.' Hij legt hem uit dat het knutselen alleen een excuus is om een feestje te bouwen. Schoorvoetend zoekt Arnaud die woensdag zijn weg naar de boerderij, halverwege Dearsom. Daar wordt hij verwelkomd door een grote hoeveelheid indrukwekkende apparatuur: supersonische klopboren, hydraulische spijkerpistolen en afstandbestuurbare, pneumatische nijptangen.

Met zijn twee linkerhanden valt hij uit de toon tussen de klusjesmannen, installateurs en bouwvakkers, maar hij doet zijn best om af en toe iets vast te houden of door te knippen. En het moet gezegd: met je buurtgenoten een scheepswrak timmeren schept een band. De week daarna is ook Antje van de partij. Zij schuift aan bij de dames – er is een strikte seksescheiding – om visjes te naaien en zeewier te knippen. Na afloop is het nog tot in de kleine uurtjes napraten, frikadellen eten en mineraalwater drinken.

Kansloos

Na wekenlang klusplezier begint de Merke met een optocht langs alle onderzeeboten, octopussen en zeemonsters die in Boazum zijn neergestreken. 's Avonds naar de Boazumer Mjitte voor de kaatsloting. Langzamerhand kennen we aardig wat knutselaars en kaatsers, dus we hoeven niet bang te zijn om als muurbloempjes te eindigen. Arnaud heeft begrepen dat de kaatspartij tijdens de Merke weliswaar de belangrijkste partij van het jaar is, maar dat het toch niet de bedoeling is om voor drieën in bed te liggen. Daarvoor betaalt hij de volgende dag de tol: na twee kansloos verloren partijen is het afgelopen.

Tijdens het dorpsontbijt, op vrijdagochtend, maken we kennis met een nieuwe categorie Boazumers. De nachtbrakers zijn nergens te bekennen. Pas als de tafels bijna worden opgeruimd, laat een enkeling zijn slaperige hoofd nog even zien. Daarna slaan Antje en Siebe het petsjeballen bewonderend gade, en Arnaud waagt zich kort aan het waterpistoolspel op het sportveld. Maar het regent, en dan is het toch een stuk minder interessant om iemand nat te spuiten.

Zweefmolen

Siebes Merkehoogtepunt is het matinee – een chic woord voor 's middags zuipen – waar de coverartiest 'Op een grote paddenstoel' ten gehore brengt. Op de bonte avond zijn we opgelucht dat we niet tussen onze buurtgenoten staan (we blijken in Boazum-Noord te wonen), die met een chaotische versie van 'Er is leven na de dood' ('tsúnamí, tsúnamí') helaas op de laatste plek eindigen.

Op vrijdagavond wordt Arnaud meegesleurd richting de zweefmolen, op het eerste gezicht een onschuldige kinderattractie. De heren J en J weten wel beter. Ze vragen de exploitant om de Amsterdammer eens goed te ontgroenen door hem telkens een zetje in de rug te geven. Hij voelt buikspieren waarvan hij niet wist dat hij ze had, ziet alle bomen rond het sportveld van dichtbij en roept na afloop duizelig met een hoog piepstemmetje om zijn moeder. Daarna dansen in de Mjitte om bij te komen. En het was nog lang onrustig in Boazum...